

- 12 Først Tomas Pedersen⁷ af Tromsø Traf Dødsbudskabets første Slag Og Henrik Hestenes² af Balsfjord De gjorde Følge samme Dag I som med Ishavstart fortløbig Vist mangen Fare for Jer saa I to slap før, fra Sorgens Bolig Og al den Jammer høre paa.
- 13 Nils Kristian Larsen⁸ fra Tjøtø Den tredie fik vandre hen; Her var for dig ei mere Støtte. Kun Gud i Himlen er din ven. O, maatte du ja, alle, som stedes i en saadan Nød, Vor Gud i Ydmyghed paakalde, som raader over Liv og Død.
- 14 Johan Johansen⁴ af Ørnæs I Balsfjord var den fjerde som fra dette Jammerssted fik skilles, Skjøndt Døden i din Ugnndom kom. Og Jakob Isaksen³ af Melø, Den femte som fik Dødens Bud. Fra fjerne Hjelm og Venner kjære det sidste Suk du aander ud.
- 15 Nu Odin Jørgensen⁶ af Tromsø, Blev frit ud fra dette Sted Og Peder Pedersen¹ af Ørnæs Den næste Dag fik følge med. Fra denne Sorg, fra denne Plage, Hvor Nøden og Fortvivlelsen enhver med Suk og bitter Klage Blændig slæber Tiden hen.
1. Døde 19de Januar.
2. Død samme Dag omtrent 25 Aar gl. Han har i flere Aar reist paa Ishavet og deltaget i Lofot- og Finnmarkskiset.
3. Død 21de Februar.
4. Død 28de Febr. 20 Aar gl. Fangstmand og Fisker.
5. Død 2den Marts.
6. Død 3die Marts, omtrent 23 Aar gl. Han har gjort et Par Ishavture før og forresten drevet fiske i Finnmarken.
7. Død 10de Marts Har drevet Fiskeri i Finnmarken, var paa denne Reise med som Fangstmand.
8. D. 13de Marts 26 Aar gl., Harprner, har i flere Aa reist paa Ishavet og drevet fiske.
9. D. 16de Marts fisker første Reise paa Ishavet.
10. D. 23 Marts, Fisker og Fangstmand.
11. D. 27de Marts Fisker første Reise paa Ishavet.
12. D. 31de Marts, drevet Fiskeri paa Ishavet og Bankerne.
13. D. 4de April 19 Aar gammel
14. D. 19de April 23år gl. Dette er det sidste Dødsfald hvor om annæret i den førte Journal.
- 16 Carl Albertsen⁹ fra Hukbotten var Harpu-ner og velbekjendt Med denna Fart. Men nu faldt Lodden; Dit Livets Dage her blev endt. Din Mor og Slægtinge, beklage Den tunge Skjæbne og din Død. Gud mildne deres Sørgedage Og lindre dette tun-ge Stød.
- 17 Da Isak Mathisen⁹ af Tromsø Farar bytte sin Elendighed, Med Døden — og af Hjerte ønske sig Del i Guds Barmhjertighed, Vel dig om du hengiven bliver, Og denne Trøst i Hjertet faar, At Gud for Sor- gen Glæde giver, Naar du fra Jammersdalen gaar
- 18 Nu Peder Larsen¹⁰ og H. Thomsen¹¹, Af Bals- fjord var de begge to, I Sorgens Bolig i Isefjorden Nu gyseligt der var at bo. Enhver for sig kan fore- stille De mange Klager som lød her For deres Nød vi haabe ville Gud deres Sjæle naadig er.
- 19 Nu Rasmus Jørgensen¹² af Tromsø Og Johan Lorentsen¹³ Sortevig, Samt Martin Hansen¹⁴ og fra Tromsø, i Døden overgave sig. Tre Ynglinger, i Ha- bet Alder Men Livets Lyst er her forbi, og Døden ubønhørlig kalder Thi nu de Fleste ligge Lig.

5

8

Og uden Føde vandt sig frem. Det vi beundre maa tilfulde En Yngling segned dog af fem.

31 Hans Moder sørger her saa saare, Og Moders Sorg vi ved er tung. I Sneen redes hans Ligbaare, Han var saa svag han var saa ung, Hans Kammerater kan ei hjelpe, Thi her enhver har nok med sig, Møi- sommelig de sig fremkjæmpe til Samojeder — endelig,

32 Og venlig disse dem modtog Saa de blev Vinteren hos dem, De to blev der hos dem tilbage, Mens fire siden vendte hjem. Af disse og de tvende andre Som siden og tilbage kom Fortællingen nu høres vandre Hvad de har at berette om.

33 Og slutteligen vil jeg sige Ulykkesbrødre da Farvel, Gud Fæder i dit Frydens Rige I Naade tage deres Sjæl, Fra deres Møie, deres Jammer, O Jesu, hent du dem til dig, Hent alle til dit Brudekammer, Til Evig Fryd evindelig.

Pris 15 Øre.

- 4
- 12 Først Tomas Pedersen⁷ af Tromsø Traf Dødsbudskabets første Slag Og Henrik Hestenes² af Balsfjord De gjorde Følge samme Dag I som med Ishavstart fortløbig Vist mangen Fare for Jer saa I to slap før, fra Sorgens Bolig Og al den Jammer høre paa.
- 13 Nils Kristian Larsen⁸ fra Tjøtø Den tredie fik vandre hen; Her var for dig ei mere Støtte. Kun Gud i Himlen er din ven. O, maatte du ja, alle, som stedes i en saadan Nød, Vor Gud i Ydmyghed paakalde, som raader over Liv og Død.
- 14 Johan Johansen⁴ af Ørnæs I Balsfjord var den fjerde som fra dette Jammerssted fik skilles, Skjøndt Døden i din Ugnndom kom. Og Jakob Isaksen³ af Melø, Den femte som fik Dødens Bud. Fra fjerne Hjelm og Venner kjære det sidste Suk du aander ud.
- 15 Nu Odin Jørgensen⁶ af Tromsø, Blev frit ud fra dette Sted Og Peder Pedersen¹ af Ørnæs Den næste Dag fik følge med. Fra denne Sorg, fra denne Plage, Hvor Nøden og Fortvivlelsen enhver med Suk og bitter Klage Blændig slæber Tiden hen.
1. Døde 19de Januar.
2. Død samme Dag omtrent 25 Aar gl. Han har i flere Aar reist paa Ishavet og deltaget i Lofot- og Finnmarkskiset.
3. Død 21de Februar.
4. Død 28de Febr. 20 Aar gl. Fangstmand og Fisker.
5. Død 2den Marts.
6. Død 3die Marts, omtrent 23 Aar gl. Han har gjort et Par Ishavture før og forresten drevet fiske i Finnmarken.
7. Død 10de Marts Har drevet Fiskeri i Finnmarken, var paa denne Reise med som Fangstmand.

4

Vise

om de

17 Mands ulykkelige overvintring i Isefjorden

og

Skipper Mathillas og hans Koks

sørgelig Endeligt i Grey-Muk

paa Spidsbergen

samt om

Skipper Tobiesens og Søns Død

og øvrige Mandskabs Tildragelse

paa

Novaja Semlja, Vinteren

1872-1873

Tromsø.

Trykt, Forlagt og Tilkjøbs hos M. Urdal
1903.

V box 17:509

Polens lange, mørke Nat; Men Is og Mørke mæ og mere omslutter dem, saa at det ei kan synes Raad og Redning være For dem at komme nogen Vel.

7 Nu Dage Uger hastig glider, Men deres Kamp forjæves er, Thi snart det i Oktober liden, Og Haabet tabes mer og mer. Da af Mandskabene beslutter Sig syten Mand at prøve paa (De vare alle raske Gutter) Til Isfjorden om muligt naa.

8 I tvende Baade de begave sig ud paa denne lange Vel, Lidt Proviant og Vand de have; Om de naar frem, de vide ei; Thi denne Aarstid tretti Mile En saadan Reise tage fat, Strabadser, Farer, ingen Hvile — I Storm og Kulde Dag og Nat.

9 Men efter meget ondt at døle De dog til Stedet kommer frem, Og Huset, de har haft for Øie, For Vinteren de tog til Hjem; Men akt de kjende vist nok ikke Den Fare, det var her at bo; Thi Dødens Skaal de maatte drikke Fordi de slog sig her til Ro,

10 Nordpolens barske kolde Engel, Slog dem med Ubarmhertighed, som Jaæn meier Græstets Stængel, Saa meier han dem alle ned. — Snart han med Sygdom sig indfinder, Og Offerne kan ei undfly, Mens Mod og Virksomhed forsvinder, For Skjørbusotens tunge Bly.

11 En efter Anden nu henlægges, Paa denne tunge Sygeseng; Ensver maa røres og bevæges, Ved Tanken paa en Lod saa streng Med Død og Døende for Øie Nedkues kan det stærkest Sind. — Men Lysets Fader i det høie, Hent deres Sjæl til Himlen ind.

3

Mel. Jeg Syndefulde vil nedfalde.

Fra Vuggen indtil Gravens Bolig, Er Skjæbnens Veie tidt ulig; Den enes Vei henrinder rolig, Den Andens gaar saa sørgelig, Mens Nogles Vilkaar synes blide, Ja som hans Vei var blomsterstrød, Maa Andre haardt og bittert stride, Med Kamp og Farer for sit Brød.

2 Ja Livets Veie ere mange, Og Veiens Farer ligesaa, En sent, en snart det Maal erlange Enhver hernede har at gaa, Men hvad du endog her maa prøve Af dette Livs Gjenordlighed, Du dig i Tro og Taalmod øve, Gud leder dig til Salighed.

3 Naar Hav og Bølge, Storm og Vinde Paa Livets Seilads blir for slem, Har Skibet da en Styrmand inde, Som det kan sikkert styre frem? Saa alle frelst til Havnen finder Blandt blinde Skjær, i Braat og Brand, Saa Sjæl og Legem frelste vinder sig ind til Fredens trygge Land.

4 Sex Skibe ud fra Trømsø styret, Paa Ishavsfart med gunstig Bør; Det Mandskab disse havde hyret, Den Fart de Flest' har prøvet før. Men denne Reise blev den sidste for Mange, — der saa brat omkom. Den Skjæbne disse maatte friste, er ynkelig at tale om.

5 Mens Aarets lyse Dage varer, da hver især proberte paa — Ei nogen Flid og Møie sparet — I sine Skibe Fangst at faa. De i September træffes atter, Forskellig deres Bytte er, Da Isen alle sex omfatter Ei Raad ei Redning nogen ser.

6 Af Isen stængt som i et Fængsel De alle bleve meget brat, At reise hjem, er Alles Længsel Fra

20 Ei Slægtninge, ei Vener kjære Stod hos, da de opgav sin Aand! Og Kammerater kan ei mer' Hinanden række hjælpsom Haand: End er i denne Nød tilbage Ulkkeskammerater tre, Hvad Tid de endke deres Dage, Ei af Dagbogen var at se.

21 En var Peder Andreas Nilsen¹⁵) Af Balsforden og Harpuner, Den Anden hed Hans Peder Hansen¹⁶), Fra Middag næs i Balsford var, Den tredje Ulrik Arntsen¹⁷), Tranø, Som her den tunge Kamp udstred, Paa denne fjerne, kolde Isø, Men hvilken Dag det Gud kun ved.

22 Hvad disse sidste maatte døle, Vist ingen her beskrive kan; Med al den Ynk og Gru for Øie, Maa overgaa Sind og Forstand. Men dog vi vilde tio og haabe, At de hengivne og bered, I Ydmyghed og Troen raabe, Til Gud om evig Salighed.

23 For Ligegyldighed vi mene Dog ingen har at klage an; Men til at hjælpe var de sene, Og dette ei bestrides kan. Vedkommende og andre flere, Som nær stod dette Sørgespil, Men herom jeg ei siger mere Enhver faar dømme som han vil.

24 Af Skibene som saa indspærres I Grey-Huk af den Is saa slem, Slap tvende ud da Isen brækkes, Og alle Mand drog hjem med dem. Men have disse vel erindret For deres Redning takke Gud. Som at sin Godhed saa beskjeret: I blev fra Døden friet ud.

15) Om trent femogtyve Aar gl., Harpuner, reist flere Aar paa Ishavet.

16) Toogtyve Aar gammel, Fisker

17) Treogtyve Aar gammel

6

7

25 Dog blev frivillig to tilbage Mathillas — og hans kjække Kok — Ifra sin Fangst han ei vil drage — At bjerges Vintren tror han nok — Men Isen disse Skibe knuste Og Haab og Mod slog da vist feil, I tvende Baade vil de huse De trækker dem med nogle Seil.

26 Men denne ufuldkomne Hytte Paa dette kolde barske Sted, Kan ei mod Kulden dem beskytte, Hvor modigt de end led og stred. De gjorde vistnok hvad de kunde, Men Kraft og Foraad er forbi, Af Sygdom begge snart laa under, Blot Døden kunde dem befri.

27. Et andet Drama samme Vinter, Øst fra Nowaja Semlja kom, En Fangstmænd derfra og man venter, Men som ei mere vendte om — En Mand, som før har overvintret I Nordpolegnens Is og Kav, Men her hans Seilads blev forhindret, — Paa guld Korsø staar hans Grav.

28, Og Sønnen ved sin Faders Side Begravet blev paa denne Ø, Det er Tobiesen, som vi vide var ret en Sømand kjæk og stø. Hvad disse maatte døie, lide, Kun tvende kan berrette om. Der stod i Døden ved hans Side Men disse to tilbage kom.

29. Den efterladte Ægtemage Og Moder her i Sorgen gaar, Vist hendes Skaal var bedsk at smage Da hendes Liv blev Sørgaar, Hjelp hende Korset taalig bære O Gud! af din Barmhertighed, Hos hende med din Naade være: I Livet Trøst i Døden Fred.

30. Tobiesens øvrig' Mandskab droge Afsted i denne haarde Tid, Vist deres Vilkaar ei var gode, Med Elementer Kamp og Strid. Hvorledes de i Sne og Kulde